

C/2024/2282

2.4.2024

Αναίρεση που άσκησε στις 13 Δεκεμβρίου 2023 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 4 Οκτωβρίου 2023 στην υπόθεση T-444/22, HB κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-770/23 P)

(C/2024/2282)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: M. Ilkova, L. André και J. Estrada de Solà)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: HB

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει εν όλω ή εν μέρει την απόφαση, όπως αυτή διατυπώνεται στο διατακτικό της ανααιρεσιβαλλόμενης απόφασης·
- να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, σύμφωνα με το άρθρο [61] του Οργανισμού του Δικαστηρίου, και να απορρίψει την ασηκνηθείσα από την πρωτοδίκως προσφεύγουσα προσφυγή ακυρώσεως κατά της απόφασης περί συμψηφισμού·
- να καταδικάσει την HB στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσεως, η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους αναίρεσεως:

- Με τον **πρώτο λόγο αναίρεσεως**, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση του βέβαιου, εκκαθαρισμένου και απαιτητού χαρακτήρα της απαίτησης υπό το πρίσμα του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/1046 ⁽¹⁾. Ο πρώτος λόγος αναίρεσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εξομοιώνοντας την εξέταση του βέβαιου, εκκαθαρισμένου και απαιτητού χαρακτήρα της απαίτησης με την εξέταση του βασιμίου της. Με το δεύτερο σκέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η αμφισβήτηση της απαίτησης συνιστά στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την εκτίμηση του βέβαιου, εκκαθαρισμένου και απαιτητού χαρακτήρα της.
- Με τον **δεύτερο λόγο αναίρεσεως**, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη κατά τον καθορισμό του δικαστηρίου που είναι αρμόδιο να κρίνει τη νομιμότητα συμψηφισμού και ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία να εκδώσει απόφαση περί συμψηφισμού στην υπό κρίση υπόθεση. Ο δεύτερος λόγος αναίρεσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το δικαστήριο που επιλαμβάνεται διαφοράς εκ συμβάσεως είναι αρμόδιο να εκτιμήσει τον βέβαιο, εκκαθαρισμένο και απαιτητό χαρακτήρα απαίτησης, ενώ το ζήτημα αυτό εμπίπτει στην αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης ως δικαστή ελέγχου της νομιμότητας. Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας εφαρμοστέα στην υπό κρίση υπόθεση τη νομολογία της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-584/17 P και καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία να εκδώσει την επίδικη απόφαση.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/1046 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2018, σχετικά με τους δημοσιονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης, την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΕ) αριθ. 1296/2013, (ΕΕ) αριθ. 1301/2013, (ΕΕ) αριθ. 1303/2013, (ΕΕ) αριθ. 1304/2013, (ΕΕ) αριθ. 1309/2013, (ΕΕ) αριθ. 1316/2013, (ΕΕ) αριθ. 223/2014, (ΕΕ) αριθ. 283/2014 και της απόφασης αριθ. 541/2014/ΕΕ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 966/2012 (ΕΕ 2018, L 193, σ. 1)